

N:o 7.

Auk. till Riksd. kansli den 18 mars 1897, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2, i anledning om väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i landshöfdingeinstruktionen i fråga om länsmans till- och afsättande.

Uti en inom Andra Kammaren under n:o 108 väckt motion, som af kammaren till utskottet remitterats, föreslår herr *J. Bromée*,

»att Riksdagen ville besluta att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa: a) att tillsättning af kronolänsmän genom Konungens befallningshafvandes försorg måtte ske på samma sätt som angående tillsättande af länsnotarier och länsbokhållare i 35 § 2 mom. landshöfdingeinstruktionen är föreskrifvet, dock med den ändring att i anseende till den bättre postföringen och de lättare kommunikationerna, som nu finnas, endast 30 dagars ansökningstid från kungörandet om tjänstens ledighet torde vara behöflig; b) att Konungens befallningshafvande icke vidare må ega rättighet att efter eget godtfinnande skilja kronolänsmän från tjänsten, utan att med kronolänsmans afsättning för tjänstefel med mera skall förfaras på sätt som i § 66 af landshöfdingeinstruktionen stadgas angående kronofogdars, länsnotaries och länsbokhållares med fleras afsättning, samt c) att landshöfdingeinstruktionen i följd häraf i tillämpliga delar må blifva omredigerad.»

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 7 Häft. (N:o 7.) 1

Till stöd för detta sitt förslag anför motionären följande: »Få om ens någon statens tjänstemans till- och afsättning torde ske så godtyckligt som kronolänsmännens, ehuru deras mångsidiga tjenstegöromål borde berättiga dem till lika behandling i detta afseende med statens öfriga tjänstemän, hvilka äro med dem likställda, nemligen att tillsättas efter viss kungjord ansökningstid och upprättadt förslag i mån af vunnen kompetens och förvärfvade tjenstemeriter, samt att vid deras afsättning för fel eller försummelse i tjensten bör förhållas så som för landtränmästare, länsnotarie, länsbokhållare, kronofogde och häradsskrifvare i 66 § landshöfdingeinstruktionen den 10 november 1855 föreskrifves och icke, såsom nu sker, då tillsättning eger rum, utan ansökningstid och förslag samt afsättning kan ske i enlighet med 67 § i samma instruktion för en ringa förseelse, om landshöfdingen endast anför, »att han finner sig icke vidare för kronolänsmannen hafva förtroende». Denna undantagsställning för kronolänsmännen är visst icke ny och tillkommen endast genom nu gällande landshöfdingeinstruktion, utan går rätt långt tillbaka i tiden och måste inverka mycket menligt i afseende på länsmansplatsernas besättande med dugliga och redbara män, lämpliga för en tjenst, som numera fordrar ganska mångsidiga kunskaper och sjelfständighet, men från hvilken de nu utan dom och ransakning kanske för en ringa förseelse eller af godtycke kunna skiljas. — På sextonhundratalet var det vanligt, att länsmanstjänsterna tillsattes med landshöfdingens egna betjenter, gårdsinspektorer, bokhållare eller fogdeskrifvare, endast de vore något skrifkunnige, och då torde det nog hafva varit nödvändigt, att länsmännen utan ransakning och dom afsattes af landshöfdingen. Men den tidens länsmän voro också mycket förhatliga i landet, hvadan Kongl. Maj:t genom resolution på allmogens besvär den 25 september 1675 förordnade, »att landshöfdingen, som bäst kunde skåda hvars och ens skicklighet, måtte derefter som tillförene utvälja länsmännen, hvilket torde ske af bofasta och beskedliga bönder, som i häradet funnos, och icke främmande och lösa personer, af hvilka allmogen ingen hjälp hafva kunde». Rikets ständer gjorde underdånig framställning om angelägenheten af att personer, som till länsmanstjänster befordrades, icke saknade en vigten af deras befattning motsvarande bildning, samt att deras för tjensten erforderliga egenskaper genom något formelt och allmängiltigt prof blefve ådagalagda. Denna framställning föranledde Kongl. Maj:ts skrifvelse till dess och rikets kammarkollegium den 22 december 1841 och kongl. kollegii cirkulär till Kongl. Maj:ts samtliga befallningshafvande angående vilkoren för befordran till länsmanstjänster den 21 januari 1842, hvilket

senare, så vidt jag har mig bekant, ännu är gällande. Genom denna Rikets Ständers framställning och genom detta cirkulär äfvensom derigenom att flera bland de nuvarande innehafvarne af dylika tjenster aflagt någon högre examen, har länsmännens duglighet för tjenstens skötande i väsentlig mån ökats, men deraf följer ock det berättigade anspråket, att de böra till- och afsättas på samma sätt som ofvannämnde med dem närmast likställda tjenstemän, hvilket jemväl framgår af 35 § mom. 2 och 67 § i landshöfdingeinstruktionen. Det är dock en betydlig skilnad emellan länsmännens ansvar och landskanslisters och landskontoristers, hvilka senare endast hafva att förrätta de skrifgöromål, som blifva dem af förmän förelagda, då de förra deremot hafva att fullgöra alla tjensteåligganden på eget ansvar.»

Och det är för att rättvisa och likformighet må kunna åstadkommas vid till- och afsättning af kronolänsmän och för att dugande och kunniga män måtte finnas mera hågade än nu att söka dylika tjenster, som motionären framställt detta sitt förslag.

Innan utskottet går att för sin del uttala sig i frågan, torde en tillbakablick på hennes ställning till Riksdagen under gångna tider hafva sitt intresse, likasom ock att en sådan tillbakablick måhända skall gifva en viss ledning för frågans behandling i nu föreliggande fall.

1. Vid 1840—41 års riksdag afläto Rikets Ständer under n:o 316 en underdånig skrifvelse af följande innehåll: »Då Rikets Ständer funnit angelägenheten af, att personer, som till länsmanstjenster befordras, icke sakna en bildning, motsvarande vigten af deras befattning, och om det också icke bör betviflas, att ju de myndigheter, af hvilka dessa tjenster tillsättas, göra sig förvissade, att de sökande ega för tjensten erforderliga egenskaper, det dock är för denna tjenstemannaklass' anseende viktigt, att dessa egenskaper ådagaläggas genom ett mera formelt, allmänt giltigt prof, få Rikets Ständer hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes föreskrifva, att, innan någon må till länsmanstjenst befordras, skall han, om han icke vid akademi undergått examen för inträde i rättegångs- eller de civila förvaltningsverken, inför landshöfding, i närvaro af landskamrerare och landssekreterare, aflägga prof af skicklighet i de till tjensten hörande ämnen, efter de närmare bestämmelser, Eders Kongl. Maj:t kan finna lämpligt att meddela, samt deröfver erhålla vittnesbörd af omförmälde

embets- och tjänstemän, hvilka följaktligen alla ega att i pröfningen deltaga.

Denna Rikets Ständers skrifvelse framkallade kongl. brefvet till kammarkollegium den 22 december 1841, genom hvilket förordnades: »att, innan någon till länsmanstjänst befordras, hvilken icke vid universitet genomgått sådan examen, som fordras för inträde i rikets rättegångs- eller förvaltningsverk, han skall inför länsstyrelsen undergå förhör, dervid han bör gifva nöjaktigt prof af a) förmåga att i skrift redigt uttrycka sig på svenska språket, b) färdighet att räkna i enkla och brutna tal, och c) försvarlig kännedom af allmänna lagen och särskilda författningar i de delar deraf, som afse sådane ärenden och bestyr, hvilka tillhöra kronolänsmannens tjänstebefattningar».

2. Inom bondeståndet väcktes vid 1847—48 års riksdag af Peter Petersson från Jönköpings län en motion derom, »att för alla länsmän måtte utfärdas sådana fullmagter, att de icke kunna afsättas utan laga ransakning och dom», och till stöd för denna sin framställning framhöll han såsom den viktigaste af kronolänsmännens befattningar värden om ordning och skick ibland folket.

Uti det med anledning af motionen afgifna betänkande utlät sig allmänna besvärs- och ekonomiutskottet, efter det utskottet hänvisat till innehållet i Rikets Ständers skrifvelse vid 1840—41 års riksdag och det med anledning deraf utfärdade kongl. brefvet den 22 december 1841, att då man toge i betraktande, dels att länsmännen ej behöfde förvärfva sig samma kunskapsmått, som för öfriga kronans så kallade oafsättliga embets- och tjänstemän vore föreskrifvet, och de förre ej heller kunde göra anspråk att med dessa ega lika rättigheter, och dels att länsmännens egentliga åligganden vore så beskaffade, att de hufvudsakligast berodde på personligt omdöme, nit och verksamhet, hvilka egenskaper icke kunde förr än efter föregången pröfning under tjänstutöfning bedömas, så torde deraf vara en följd, att landshöfdingarne, som stode i ansvar för ordentliga handhafvandet af de mångfaldiga ärenden, hvilka inom länen på deras tillsyn berodde, och därför ofta nödgades att, enär de icke kunde medhinna att utsträcka sin egen och omedelbara uppmärksamhet till alla dessa, med fullt förtroende tillita länsmännens biträde härvid, också borde hafva rättighet att pröfva, huru vida de besitta nyss berörda egenskaper och om de hafva tillräckliga insigter och urskilning, att på ett tillfredsställande sätt verkställa de dem meddelade föreskrifter. Att söka bereda en förändring uti detta förhållande, på sätt motionären hemställt, genom utfärdande af fullmagter för länsmännen i stället för konstitutorialer ansåg utskottet ej lämp-

ligt; hvadan, och då härtill komme, att i händelse någon länsman blefve af landshöfdingen förklarad sin tjenst förlustig, utan att bevisligen hafva sig förbrutit, det vore honom obetaget att å laga väg göra sina förmenta anspråk på upprättelse gällande, utskottet för den skull tillstyrkte, att motionen icke måtte till någon Rikets Ständers åtgärd för-
anleda; hvilket tillstyrkande äfven blef Rikets Ständers beslut.

3. Vid 1850—51 års riksdag föreslogs uti tvenne särskilda motioner,

dels af herr August Weidenhjelm hos ridderskapet och adeln att genom en författning måtte bestämmas, att vid derefter inträffade ledigheter till länsmanstjenster kungörelse derom skulle i allmänna tidningarna införas med föreläggande, att ansökningar, åtföljda af behöriga meritförteckningar och vederhäftig borgen för en uppbörd af t. ex. 500 riksdaler banko, inom viss tid, såsom en månad, borde aflemnas till kronofogden i orten, hvarefter denne egde att ofördröjligen upprätta förslag å trenne till platsen kompetenta personer samt jemte sitt förord på någon viss bland dem ansökningshandlingarna till Konungens befallningshafvande insända; och *dels* i bondeståndet af herr D. Danielsson från Jönköpings län, att de dittills vanliga, på egen magt beroende konstitutorialerna måtte varda afskaffade och beslut utfärdas, hvarigenom landshöfdingarna ålades att vid länsmanstillsättningarna utfärda ordentliga fullmagter.

Uti de öfver dessa motioner afgifna betänkanden erinrade förbemälde utskott beträffande den sistnämnda motionen om de skäl, som af utskottet uti dess betänkande vid 1847—48 års riksdag anförts, samt framhöll vidare det obehagliga förhållande, hvaruti kronofogdarne, som i första hand måste erfara följderna af länsmännens bristande nit och beredvillighet i uppfyllandet af erhållna uppdrag, skulle komma att befinna sig, i händelse en oafsättlig länsman, så ofta ett allvarligare juridiskt ansvar för försummelse icke vore att förvänta, undandroge sig att, såsom sig borde, dem tillhandagå; på grund hvaraf utskottet hemstälde om afslag å motionen.

Hvad vidare anginge den förstnämnda motionen, anförde utskottet beträffande först frågan om förslags upprättande till länsmanstjenster, att svårighet redan syntes möta vid bestämmandet af grunderna derför, så tillvida att, för den händelse måttet af förvärfvade kunskaper skulle ega företräde, det allt för ofta torde komma att visa sig, det öfvervigten i kunskaper ingalunda försäkrade om besittningen af den urskilning, den verksamhetslust och den förmåga att umgås med allmogen, som utgjorde så väsentligt erforderliga egenskaper hos en

länsman, samt att, om åter å tjenstetid skulle fästas hufvudsakligt afseende, deremot mötte, att beskaffenheten af länsmanstjänsterna fordrade, att de personer, som dermed bekläddes, åtminstone vid tjänstens tillträdande, innehade full verksamhetskraft och det sålunda måste vara en fördel, att yngre personer dervid komme i åtanke, hvadan ifrågasvarande befordringsgrund äfven vore felaktig, i synnerhet om, med tillämpning deraf, sådana personer komme att befordras, hvilka icke innehaft dylik tjänst; hvarförutom ej heller torde förbises den olägenhet, som sannolikt ofta skulle uppstå deraf, att såsom sökande anmälde sig personer från mer eller mindre aflägsna orter af riket, hvilka voro obekanta med förhållandena uti de nya distrikt, inom hvilka de skulle komma att verka; samt att, då i allmänhet landshöfdingarna icke lära uraktlåta att vid länsmans tillsättande lemna kronofogden tillfälle att förorda någon af honom för ordning och redbarhet känd person, det syfte, som motionären med förslags uppsättande afsett, i detta fall redan synes ernådt, samt det icke vore behöfligt, att åt kronofogden dervid lemna ytterligare inflytande, än hvad möjligen ett sådant förord kunde medföra.

Sedan utskottet yttrat sig öfver förslaget om företeende af uppborädsborgen, tillade utskottet slutligen, att, enligt dess åsigt, antagandet af berörda, af motionären framställda förslag skulle blifva högst betänkligt, såsom ledande till en inskränkning i Konungens befallningshafvandes frihet i valet af dem underordnade organ, hvilken icke vore förenlig med den ansvarighet för länsstyrelsen i sin helhet, hvilken dem ålåge och som hörde till fullständigheten af den administrativa organisationen.

Utskottets afstyrkande utlåtanden godkändes äfven af Rikets Ständer. Frågorna föllo sålunda vid den riksdagen, och, så vidt utskottet har sig bekant, hafva de sedan dess icke förekommit å nyo i sagda syfte förr än genom nu föreliggande motion.

4) Vid samma eller 1850—51 års riksdag föreslog herr Måns Månsson från Kalmar län uti en inom bondeståndet väckt motion, att en stadga eller instruktion för länsmän skulle utfärdas. Allmänna bevärs- och ekonomiutskottet afstyrkte nu liksom föregående år motionen af den anledning, att frågan sedan länge utgjort föremål för Kongl. Maj:ts nådiga uppmärksamhet samt dåmera, sedan vederbörande blifvit i ämnet hörda, torde vara beredd att, i den mån ärendets vikt och omfång sådant medgäfvde, Kongl. Maj:ts nådiga pröfning underställas. Rikets Ständer biföllo utskottets afstyrkande utlåtande, och, som bekant, ut-

färdade Kongl. Maj:t den 10 november 1855 instruktion också för läns-
männen.

Likasom en tillbakablick på frågans ställning till Riksdagen i sig har ett visst intresse, torde också ett framställande af hvad som, i det syfte motionen afser, finnes stadgad tjena till åskådighet. Utskottet anser sig därför här böra framhålla nu gällande lagbestämmelser angående till- och afsättning af de landstatstjenstemän, hvarom motionären i sin motion talar. De återfinnas i landshöfdingeinstruktionen af den 10 november 1855 och hafva följande lydelse:

»§ 35.

Mom. 1. Landssekreterare, landskamrerare, landträntmästare, kronofogde och häradsskrifvare tillsättas af Kongl. Maj:t efter förslag, som det åligger Kongl. Maj:ts befallningshafvande att, sedan inträffad ledighet blifvit i stadgad ordning kungjord och ansökningstiden tilländalupit, i öfverensstämmelse med derom gällande föreskrifter upprätta och jemte ansökningshandlingarna insända; egande Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillika att, med anförande af skälen dertill, lemna sitt förord åt den af de sökande, som anses mest förtjent samt till tjänsten skicklig och lämplig.

För tillsättning af expeditionskronofogde, der sådant enligt Kongl. Maj:ts särskilda nådiga tillåtelse får anställas, eger Kongl. Maj:ts befallningshafvande att till kammarkollegium insända förslag.

Mom. 2. Länsnotarie, länsbokhållare, landskanslist, landskontorist och länsman utnämnas af Kongl. Maj:ts befallningshafvande medelst konstitutorial, sedan, hvad de två förstnämnda tjänsterna beträffar, ledigheterna blifvit på lika sätt, som i föregående moment omförmäles, kungjorda. Äfvenså eger Kongl. Maj:ts befallningshafvande att antaga extra kanslister och kontorister samt de till uppässning vid länsstyrelsen bestämda vaktbetjente.

I öfverensstämmelse med särskilda författningar tillhör ock Kongl. Maj:ts befallningshafvande att förordna brännerikontrollörer och charta-sigillata-försäljningsmän.

§ 66.

Om, utom det i nästföregående § omförmälda fall, landssekreterare eller landskamrerare i tjensten beträdes med uppenbar orätt, egen nytta, vårdslöshet eller försummelse, eller från tjensten sig olofligen afhåller, eller mot landshöfding visar vanvördnad eller ohörsamhet, skall den felande ställas under tilltal inför vederbörlig domstol, hvarvid landshöfdingen jemväl eger att, i händelse omständigheterna det påkalla, emellertid skilja honom ifrån embetets utöfning.

För landtränmästare, länsnotarie, länsbokhållare, kronofogde och häradsskrifvare vare lag samma; dock med rättighet för Kongl. Maj:ts befallningshafvande att, då förseelsens beskaffenhet dertill föranleder, förelägga viten och dem dertill fälla, eller ådöma böter, till högst en månads lön, eller suspension från tjenst och lön på högst tre månaders tid.

§ 67.

Länsman, landskanslist och landskontorist kunna, då emot dem förekommer sådan felaktighet, som uti föregående § omförmäles, och fråga icke är om sådan gröfre brottslighet, att åtal vid laga domstol finnes böra ega rum, af Kongl. Maj:ts befallningshafvande fällas till böter af högst en månads lön eller suspension från tjenst och lön på högst tre månaders tid, eller ock, då förseelsen är af den beskaffenhet, att Kongl. Maj:ts befallningshafvande finner sig icke vidare kunna för dem hafva förtroende, ifrån tjensten alldeles skiljas».

Bestämmelserna i fråga om länsmännens till- och afsättning torde i viss mån hafva sin förklaring uti de för vinnande af sådana tjänster stadgade kompetensvilkor och tjänsternas underordnade beskaffenhet. Under det att för de flesta andra statens tjänstemän uppställas såsom vilkor för antagandet i statens tjenst utom speciella fackkunskaper åtminstone den allmänt medborgerliga bildning, som mogenhetsexamen anses medföra, föreskrifves angående länsmän endast det kunskapsmått, som i här ofvan anförda kongl. brefvet af den 22 december 1841 bestämmes.

Ehuru kunskapsmättet sålunda är jemförelsevis ringa tillmätt och stadgandena derutinnan lemna stor frihet för vederbörande länsstyrelsens egen uppfattning af en länsmans kompetens, gifver dock senare tiders erfarenhet vid handen, att fordringarna å sökandena till ifrågavarande tjänster allt jemt stegrats och att dessa tjänster ofta nu mera sökas af personer med akademisk bildning.

Länsmanstjensten befinner sig visserligen lägst på rangskalan bland landsstatstjänsterna, men den ställer dock stora fordringar på innehafvarnes omdömesförmåga, karaktersegenskaper och praktiska insigter med hänsyn till de olikartade och ansvarsfulla göromål länsmannens egenskap af åklagare, polisman och i vissa fall handhafvare af utmätnings- och uppbořdsärenden medför.

Motionären framhåller, utan att dock med något exempel styrka detta sitt påstående, att godtycklighet lærer ega rum vid tillsättande af länsmanstjänster. Någon kännedom om sådan godtycklighet har emellertid icke utskottet att åberopa. Deremot torde böra påpekas, att § 36 i landshöfdinginstruktionen af den 10 november 1855 ålägger Kongl. Maj:ts befallningshafvande att vid befordringar och tillsättningar af tjänster afseende endast skall fästas å de sökandes förtjenst och skicklighet. Detta oakadt vill det dock under ofvan åberopade förhållanden och med hänsyn till tjänstens vigt och betydelse för det allmänna synas utskottet, som om enahanda förfarande vid tillsättande af dessa tjänster borde iakttagas som vid tillsättandet af länsnotarie och länsbokhållare, nemligen att tjänsten i vanlig ordning kungjordes till ansökning ledig.

Genom en sådan anordning lemnades tillfälle för hvar och en, som åstundade att blifva ifrågakommen till tjänstens erhållande, att anmäla sig såsom sökande med rätt att få sina meriter för tjänsten officielt pröfvade.

Befordringsfrågan bragtes tillika härigenom under offentligheten, hvarigenom förfaringssättet vid dessa tjänsters tillsättande betoges det af motionären öfverklagade utseendet af godtycke, under det att å andra sidan vederbörande länsstyrelser ingalunda derigenom afskures friheten att vid tjänstens besättande utvälja den med hänsyn till dessa tjänsters olikartade beskaffenhet lämpligaste och skickligaste.

Hvad åter vidkommer Kongl. Maj:ts befallningshafvandes befogenhet att skilja länsmännen från tjänsten, så vill utskottet gent emot motionären erinra, att länsmännen ingalunda kunna efter Kongl. Maj:ts befallningshafvandes godtfinnande eller för en ringa förseelse skiljas från sin tjänst, utan endast då en förseelse är begången af den art,

att Kongl. Maj:ts befallningshafvande ej finna sig kunna för dessa hafva förtroende, och detta först, enligt utskottets uppfattning, efter det att andra uppgifna straffgrader visat sig utan verkan.

Utskottet har tagit del af de under senare årtionden utskottet veterligen förekommande af Kongl. Maj:ts befallningshafvande meddelade och sedermera under Kongl. Maj:ts pröfning dragna beslut, hvarigenom länsmän blifvit skilda från tjensten; och har utskottet deraf inhemtat: *att* i ett fall har fylleri i tjensten, föregånget af suspension för samma förseelse, äfvensom bristande redovisning orsakat afsättandet, *att* i ett annat fall grof försumlighet i länsmannens skyldighet att öfvervaka allmän ordning och säkerhet samt att söka upptäcka och beifra öfverträdelse af lag och allmän författning, i följd hvaraf grofva förfalskningsbrott blifvit möjliga, varit anledning till länsmannens skiljande från tjensten, samt *att* afsättning i de öfriga fyra fallen föranledts af försumlighet i redovisning till vederbörande af dels uppborndsmedel, dels expeditionslösen, dels på order verkställda utslag och dels enskilda uppdrag, äfvensom af annan försumlighet i tjensten såsom uraktlåtenhet att inställa sig vid släckning af skogseld, oriktigt förfarande vid utmätning m. m. eller i allmänhet förseelser af sådan art, att länsmannen sannolikt ej efter rättsligt åtal kunnat af domstol afsättas, men dock af den beskaffenhet, att han visat sig till tjenstens skötande alldeles oskicklig eller ej motsvarande det förtroende, den öfverordnade myndigheten i följd af länsmanstjenstens beskaffenhet måste sätta till dess innehafvare. Uti intet af dessa fyra fall hade dessutom afsättning skett utan föregående straffbestämmelser: i ett fall varning och suspension, i ett fall flera gånger varning och böter, i ett fall varning, böter och suspension och i ett fall flera gånger böter och 3 månaders suspension.

Då motionären icke uppgifvit något bestämdt fall, hvarvid godtycklig afsättning af länsman förekommit; då, af hvad här ofvan visats, skedda afsättningar af länsmän, på sätt i dessa 6 fall angifvits, varit fullt befogade; då länsmäns afsättning, på sätt motionären föreslagit, enligt utskottets uppfattning förutsätter ökade kompetensvilkor och uppborndsborgen, men sådant af motionären icke satts i fråga; då, oaktadt nuvarande afsättningssätt, länsmanstjenster sökts och sökas af dugliga, redbara och kunniga samt för sin tjenst lämpliga män och då andra, med länsmännen jemförliga, tjenstemän, såsom stadsfiskaler, också kunna afsättas efter enahanda grunder som länsmännen, men ändring derutinnan icke föreslagits, finner sig utskottet icke kunna tillstyrka bifall till motionen i denna del.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt hemställer utskottet,

att motionen på det sätt bifalles, att Andra Kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes föranstalta om sådan ändring i landshöfdingeinstruktionen, hvarigenom bestämmes, att länsmanstjensterna skola efter innehafvarens död eller afgang kungöras till ansökning lediga.

Stockholm den 18 mars 1897.

På utskottets vägnar:

E. A. ZOTTERMAN.
